

de allerførreste Tilfælde, at Skibsafgiften saaledes tynger særlig paa Rhederierne; jeg tror, at man i Almindelighed kommer det Rigtige nærmere, naar man i Almindelighed udtrykker det saaledes, at Skibsafgiften virker som en Forhøjelse af Indførselsafgiften af fremmede toldpligtige Varer og saa en ganske vist moderat Afgift, men dog en Afgift for andre Varer, der ere frie. Og naar man saa nærmere vil undersøge, om det er Producenten eller Konsumenten, der betaler Afgiften, ja, saa staaar man ligeoverfor dette vanskelige Spørgsmaal, som forekommer overalt, hvor det skal undersøges, om en Afgift eller en Udgift, der tynger paa en Omsætning, udredes af den ene Part eller den anden Part, om den udredes af Afkøberen eller Modtageren. Naar Forholdet altsaa er det, at det paa ingen Maade med Bestemthed kan siges, at Skibsafgiften alene hviler paa vor egen Produktion eller Produktionsvirksomhed som f. Ex. Rhederier, forekommer det Vilkaar, som det ærede Udvalg har underforstaaet ved at stille Ændringsforslaget, mig at være saa meget fornuftigere, dette Vilkaar, at der vises Gjenfærdighed af det Land, ligeoverfor hvilket man for sit Vedkommende ophever Skibsafgiften, idet saa først den fulde Nytte indvindes, og at tillige dette Spørgsmaal, om det er os eller vore Naboer, der i Virkeligheden betale Afgiften, taber sin Betydning eller i alt Fald Væsentligt af sin Betydning. — En anden Bemærkning, som jeg vil gjøre med Hensyn til Forstaaelsen af selve det principale Ændringsforslag, er den, at jeg ikke ser, hvorfor det ærede Udvalg har sat som det første Stykke i Ændringsforslaget denne Bestemmelse om, at det kun gælder danske Skibe eller Skibe, hjemmehørende i et Land, hvor danske Skibe ikke betale høiere Afgifter, end det vedkommende Lands egne Skibe. — En saadan Betingelse — den være nu rigtig eller ikke rigtig — i selve Loven, vilde jo være paa sin Plads, naar Lovbestemmelsen var absolut; men hvor der kun er Tale om en Bemyndigelse, hvor der kun er Tale om et „Kan“, der ser jeg ikke rettere, end at Forbeholdet er temmelig overlødig, og jeg ser ikke rettere, end at det efter sin Affattelse ikke ret vel kan bruges. Det er jo imidlertid et meget underordnet Punkt. — Jeg kommer nu til Hovedsagen. Det er selve den Bemyndigelse, som jeg ikke veed at betegne bedre end som en overordentlig stor og for mig overraskende Udtræk af Tillid til den nuværende Regering; thi det er jo klart nok, at det er en Tillidelse til Regeringen til gennem en kongelig Anordning at kaste omtrent henved Halvdelen af en nu bestaaende Statsindtægt bort. Det er klart. Det er jo vanskeligt med Nødtægt at opgjøre, hvor meget den fulde Bemyndigelse af den tilbudte Bemyndigelse vilde komme til at koste Statskassen; men efter de foreløbige Opgjørelser, som ere meddelte mig, saa vilde det være et Beløb af omtrent 275,000 Kr., som man vilde

komme til at miste af de omtrent 700,000 Kr., som Afgiften i dette Dieblit indbringer. Jeg vil imidlertid udtale, at, hvor smigrende det end vilde være for mig at modtage en saadan Tillidstytning af det ærede Thing — jeg er jo ikke forvænt i saa Henseende — saa kan jeg dog ikke ønske en saadan Bemyndigelse givet, da det jo vilde være ensbetydende med, at Finansministeren kom i en længere Fremtid til at staa for Stud for en utrolig Masse af Forlangender om at blive bragt ind under denne Kondition. Det er jo klart nok, at der neppe er noget Rhederi her i Landet, som har vedvarende regelmæssig Forbindelse; hvad enten det er Dampskibs- eller anden Fart, paa nogle af disse Pladser, uden at det vilde finde det at være i sin allerhøjeste Interesse at blive bragt ind under disse Konditioner, altsaa at den Plads, som er Udgangspunktet for Forbindelseslinien, bringes ind under disse Betingelser. Exemplet er jo smitsomt, det, der var opnaaet af een Plads, vilde naturligtvis med stor Styrke begjæres eller fordres af enhver Plads, som ikke kunde se nogen Grund, hvorfor den ikke skulde bringes ind med; man vilde komme til lidt efter lidt, f. Ex. hvad Farten Nord for Drejsund angaar, til at gaa ind paa, at betragte Østeborg-Farten, og hvad der ligger Syd for den, som indenrigsk, og hvorledes skulde man saa modsætte sig ogsaa at bringe den Nord for Østeborg liggende Kyst f. Ex. op til Christiania ind herunder? Jeg tror, at Ministerens Stilling ikke vilde blive misundelsesværdig, og jeg tror i Virkeligheden, at Byrderne og Misnøjet, kan jeg gjerne sige, ligeoverfor Finansministeriet, efterat denne Lov var givet, vilde mere end opvæde Behagelighederne ved den store Tillid fra det ærede Things Side. Jeg vil imidlertid slynke mig med at tilføje, at under den Forudsætning, jeg før nævnte, at det er Gjenfærdighed, ikke blot med Hensyn til danske Skibes Afgang til Fart fra de fremmede Havne lige med Landets egne, men at det ogsaa er Gjenfærdighed med Hensyn til Fritagelse for Skibsafgift paa vedkommende fremmede Sted, som hæves for Die, vilde Betænkkelighederne jo ganske vist blive mindre, idet det jo er klart nok, at det saa vilde komme til meget væsentlig at berø paa, hvorvidt det fremmede Land maatte for sit Vedkommende anse en let Forbindelse for Samkvæmmet i den Grad fordelagtigt, at det for sit Vedkommende ogsaa vilde give Afkast paa en betydeligere Indtægt. Strax, da jeg begyndte med at angive, hvorledes jeg havde troet, at dette Forslag maatte forstaaes, glemte jeg at nævne et Punkt, og jeg haaber, at den ærede Ordfører vil i alt Fald blot med et Par Ord stadfæste, at jeg paa dette Punkt har opfattet Ændringsforslaget rigtigt. Jeg opfattede det saaledes, at denne Bemyndigelse til at stemple som indenrigsk Fart Farten mellem danske Havne og fremmede Havne gælder for det hele Territorium, som angives i